

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

XXXIX. Piligrimus. XVIII. Arch. II. Elector.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

Heribertum gravius quicquam aut statuas aut designes; nec ipsius unice Deo carum caput esse acceptumque nescias; quare si quicquam erga eum fueris commertus, quod nolles, ejus haud dubie erit severa tibi quandoque reddenda ratio. Haftenus Brovverus, & ferè similia habet Kranzius in sua Saxonia pag. 97. hisce verbis claudens de Cæsaris & Archipræsulis causa narrationem: Inde Imperator Henricus natalem diem Coloniæ celebrans, Heribertum Archiepiscopum, olim à se malè habitum, satisfactione placavit. Cui reconciliatus Archiepiscopus prædixit, se propediem moriturum, quod & factum est, claruitque mortuus miraculis. Inter miracula D. Heriberti verò, quod mirandum maximè, numerant Scriptores etiam Heterodoxi. 1. Energumenum dæmonio liberavit. 2. Aquam, qua manus lavit, in medicinam saluberrimam convertit. 3. Vino, cui digitum intinxit suum, cæcutienti fœminæ beneficium lucis restituit. 4. Potenti oratione sua cœlesti lumen sibimet impetravit. 5. Henrico II. Cæsari, & sibi diem mortis prædixit vates. 6. Choreis contra interdictum Ecclesiæ tentatis & continuatis, & inde hominum saltu continuo divinitus punitorum miseriis, in pago Kolbeck precibus suis optatum finem imposuit. Fine quievit ipse beatissimo an. 1022. bienio ante D. Henricum. Sedit an. 24.

XXXIX. PILGRIMUS. XVIII. ARCH.
II. ELECTOR.

Pilgrimus ex pauperibus natus parentibus, dum Grammaticæ elementis navavit operam, cantando juxtà ac mendicando victum quærere more multorum cogebatur adolescens. Hildeshemii ea ætate sedebat Episcopus D. Bernvvaldus, cuius aures suavi medodia stans ante fores Pilgrimus cum mulceret, continuo Episcopus illustratus vaticinio, suis dixit domesticis: adducite mihi Archiepiscopum Coloniensem. Præter mendicabulum nemo præ foribus est, reponebant domestici: tum verò Bernvvaldus: atqui hoc ipsum mendicabulum erit Archiepiscopus Coloniensis. Adhibitus dein mensæ Principis, & bene pastus vaticinanti Bernvvaldo promisit, se grates denuo habiturum ad aram, cum primo

mò litaturus Deo esset Sacerdos. Ita dimissus crevit virtute & sapientia: ob vultus tamen deformitatem nobilitati haud acceptus, in pago constitutus est Parochus, quem venationi intentus D. Henricus Imperator cum obvium sibi haberet, & ut Missæ Sacrificium se præsentem offerret, potiùs rogaret, quàm imperaret, mox ignoto Cæsari morem gessit. Inter celebrandum mirabatur Henricus, quòd homo tam deformis in Sacerdotum electam sortem fuisset cooptatus: at tunc subito audiri cœperunt verba: *ipse fecit nos, & non ipsi nos.* Monente Piligrimo, aut veriùs Deo, hæc ipsa altiori sonitu verba sunt repetita. Unde persuasus Cæsar tanquam audito de Piligrimi probitate oraculo, eundem pluris cœpit æstimare adeò, ut Piligrimum Electorali Sede judicârit dignissimum. Coloniae igitur anno 1022. cum primò celebraret Sacrum, dati Bernvaldo Hildesienfi Episcopo promissi probè memor, preces pro vivis dici solitas dicere paravit: at divinitus ibidem revelata Bernvaldi morte eundem mox inter mortuos numeravit populo mirante & vaticinium clamante. Annis 14. illustravit Coloniensem Ecclesiam an. 1036. D. Bernvaldi mortui vestigia secutus.

XL. HERMANNVS II. XIX. ARCH.
III. ELECTOR.

Hermannus II. Ehrenfridi seu Ezilonis inter Palatinos Comites Electoris filius, Henrici de Lacu itidem Electoris frater aut patruelis, geminum à virtutibus sibi mutuum sumpsit, aut proprium fecit cognomentum, pariter *Pius* & *Nobilis* per Antonomasiâ passim appellatus. Dum primas virtuti tribuit, Pontificem & Cæsarem atque bonos omnes sibi faventes habuit; à D. Leone IX. enim post Concilium Moguntinum impetrâsse fertur privilegium, quo Purpura Romana Hermannò & futuris Successoribus concederetur deinceps singulis ac universis. In eodem Concilio, & aliàs Henricum III. Imperato-